

“Well, a boy can dream can't he?”

Kris Stewart, formand AFC Wimbledon

WIMBLEDON FOREVER – EN NY START I 8. DIVISION

London, England august 2002. De mange fodboldfans, der er samlet på parkeringspladsen foran Selhurst Park afslutter brat festlighederne, de er midt i. Klokken er blevet præcis tre, lørdag d. 10 august 2002. Det er dagen og tidspunktet for starten på den nye engelske fodboldsæson. De mere end to tusinde fodboldfans på parkeringspladsen skal ikke, som de plejer, til åbningskamp på den nye sæson. De er samlet til en symbolsk demonstration for at tage afsked med den klub, de gennem årene har fulgt i tykt og tyndt.

Fansene afholder et minuts stilhed for den 90-årige Wimbledon Football Club. Tavsheden er larmende og brydes efter de 60 sekunder af et sandt potpouri af slagsange. Langt de fleste er tidligere Wimbledon fans, men også grupper fra Tottenham, Chelsea, Manchester United, Arsenal og Millwall er dukket op for at vise deres støtte og drikke rigelige mængder af gravøl.

Forud for denne demonstration er gået mere end et års intens kamp for at redde Wimbledon FC - deres fodboldklub. Fansene har aktioneret talrige gange mod bestyrelsens planer om at flytte Wimbledon FC fra det sydvestlige London og mere end 100 kilometer nordpå til byen Milton Keynes. De mange fanprotester hjalp bare ikke. Den endelige afgørelse kom, da en nedsat kommission fra det engelske fodboldforbund (FA) d. 28 maj 2002 sagde god for klubbens flytteplaner med stemmerne 2-1.

På præcis samme tidspunkt som de mange fodboldfans afholder det ene minuts stilhed fløjtes kampen inde på Selhurst Park mellem Wimbledon og Gillingham i 1. division i gang. Inde bag stadions mure er der i modsætning til udenfor ingen feststemning. Nu har Wimbledon godt nok aldrig kunnet prale af de store tilskuertal, men denne dag er den helt gal. Det officielle tilskuertal, oplyst af klubbens ledere, er 2476.

Dagen derpå kalder engelske medier samstemmende denne oplysning for den rene manipulation. Deres bud lå i omegnen af 1000-1200 og heraf var cirka 800 fra Gillingham. Dermed var Wimbledon's første hjemmekamp i sæsonen 2002-2003 historisk i den forstand, at den havde det laveste tilskuertal til en professionel fodboldkamp i England siden 2. Verdenskrig. En rekord Wimbledon selv forbedrede to måneder senere, da kun 849 tilskuere gad troppe op til kampen mod Rotherham.

Kampen mod Gillingham udvikler sig til en farce for tomme tribuner. Kun få minutter inde i kampen må udeholdets målmand selv klatre op på tribunen bag sit mål for at hente en vildskudt kampbold.

De massive fanprotester uden for stadionportene er for mange tidligere Wimbledon fans en følelsesladet oplevelse. Med det ene minuts stilhed symboliserer de deres afsked med klubben, som mange af dem har fulgt i rigtig mange år. Flere af fansene har oplevet Wimbledon's raketfart fra 4. division til 1. division på bare fire sæsoner. De har en fælles erindring om den sensationelle FA Cup triumf i 1988, hvor de på Wembley så deres hold slå mastodonten Liverpool FC. Men de har også oplevet deres klub opgive Plough Lane, deres hjemmebane siden 1912, og de har været med under den skæbnesvangre degradering fra Premier League i 2000. Wimbledon's fans har gennem de seneste to-tre år haft flytteplaner og konkurs hængende over hovedet. De er blevet godt trætte af situationen. De føler ikke, de er blevet lyttet til. De føler ikke længere klubben er deres.

Hvad gør man, når ens klub kapses af forretningsmænd, og man ikke længere kan identificere sig med det hold, man har elsket så højt? Wimbledon's fans var ikke i tvivl. Man starter en ny klub. Festen foran Selhurst Park afsluttede en æra med Wimbledon FC, men var også begyndelsen på en ny. AFC Wimbledon så dagens lys.

ALT OPTAGET

Kris Stewart kigger småstresset på sit ur. Det er en halv time siden, at AFC Wimbledon's første hjemmekamp i klubbens korte historie skulle have været fløjtet i gang. Det lille Kingsmeadow stadion er propfyldt med forventningsfulde fans. Stadions maksimum kapacitet er nået, og politiet tillader af sikkerhedsmæssige hensyn ikke flere ind gennem portene.

Den nye klubs formand, Kris Stewart, må selv gå ud på gaden og fortælle de mere end 2500 personer, der stadig står i lange køer, at de desværre ikke kan komme ind til aftenens kamp.

Inden for stadions mure er stemningen elektrisk. 4.215 tilskuere venter utålmodigst på at være vidne til det nye Wimbledon's første op-

træden på hjemlig grund. Fansene er ikke alene. Foran spillerudgangen kæmper en hob af pressefotografer for at få den bedste position. Jeg opgiver hurtigt kampen mod de rutinerede foto-karle. Deres kameraer er også tre-fire gange større end mit, og jeg ligner, det jeg er - en håbløs amatør. Fra min lidt tilbagetrukne plads oplever jeg AFC Wimbledon's indtog på den engelske fodboldscene. Joe Sheerin, er som anfører i spidsen, da de 11 blå-gule spillere løber på banen til en øredøvende larm fra tribunerne. Larmen forvandles gradvis til et større og større fælles råb fra fansene. Come on you Wombles, come on you Wombles..... lyder det taktfast fra tribunerne denne augustaften i den sydlige London forstad Kinston-on-Thames.

”Det er et mirakel,” siger en synlig stolt Kris Stewart, mens han finder sin plads på hovedtribunen. ”For 12 uger siden havde vi ingen klub, og nu har vi lange køer ned af gaden, af folk der er desperate for at komme ind.”

Kris Stewart havde helt andre problemer tidligere på sommeren. Hvor og hvordan skulle han finde en manager? For slet ikke at tale om de spillere, der skulle repræsentere den nye klub AFC Wimbledon? Kris Stewart fik den ide at henvende sig til den tidligere Wimbledon spiller Terry Eames. Han havde rodet rundt i forskellige trænerjobs i de lavere rækker og påtog sig uden betænkeligheder og med stor entusiasme den ulønnede opgave at stable et hold på benene. Da jeg møder Terry Eames et par timer inden holdets første hjemmekamp, er den 44-årige kontorfuldmægtige i British Telecom ganske vist spændt på aftenens kamp, men mest af alt virker han i rigtig godt humør.

”Vi skal mest af alt nyde denne dag. Alt for længe har vi Wimbledon fans haft sorte skyer hængende over os. I dag er en festdag. En ny begyndelse for alle med en plads til Wimbledon i deres hjerte,” forklarer AFC Wimbledon's nye *Gaffer*¹.

Terry Eames er en Wimbledon-veteran. Han var en hård og kontant forsvarsspiller på holdet i slutningen af 70'erne og begyndelsen af 80'erne. Han forklarer sine bevæggrunde for at kaste sig over sin nye udfordring: ”Jeg har holdt af Wimbledon, lige siden jeg som 17-årig kom til klubben. Jeg påtager mig denne opgave for min egen skyld, men også for de supportere der gennem de sidste 12 år har måttet gå så meget gruelt igennem.”

Terry Eames har måtte knokle hårdt i de syv uger, han har haft, siden han tog opgaven. 29. juni dukkede 250 håbefulde spillere op til prøvetræning på en lejet boldbane i London. ”Lad mig på diplomatisk vis antyde, at standarden var jævnt svingende,” griner Terry Eames.

¹ Engelsk slang for boss/manager

En af de spillere der tog chancen og dukkede op til prøvetræning, var Joe Sheerin. Jeg møder AFC Wimbledons anfører og ”stjerneangriber” i forbindelse med den reception, der bliver afholdt efter den historiske første hjemmekamp. Joe Sheerin er selv sagt skuffet over dagens nederlag, men har svært ved at skjule glæden ved at være med i dette spændende projekt.

”Det er simpelthen alle tiders, at fansene har besluttet sig for at starte deres egen klub. Med det engagement de gutter ligger for dagen, kan det her kun blive en rigtig stor succes,” vurderer klubbens anfører.

Irske Joe Sheerin var i sine unge år en lovende spiller. Som senior lykkedes det ham at bryde igennem og tilkæmpe sig en professionel kontrakt, inden en alvorlig skade satte en længere stopper for fodboldspillet.

”Jeg fik en enkelt kamp for Chelsea. Jeg blev skiftet ind fem minutter før tid i stedet for Zola,” griner den nu 24-årige tidligere Premier League spiller.

Et kortere ophold i de lavere engelske rækker hos Bournemouth blev en fiasko, og kontrakten blev ophævet. Joe Sheerin havde egentlig indstillet sig på ikke at vende tilbage til topfodbold.

”AFC Wimbledon var min chance for at kickstarte min karriere. Jeg bor lige rundt om hjørnet, så det lå lige for at give det en chance. Den fokusering, der følger med fansenes initiativ, vil gøre at holdets spillere har større chancer for at tiltrække sig opmærksomhed. Hvem ved, måske får jeg chancen for professionel fodbold enten her eller i en anden klub?” fortæller Joe Sheerin inden vi afslutter samtalen og begge sætter kurs mod baren.

DET NORSKE EVENTYR

Wimbledon FCs fald mod afgrunden tog for alvor fart i 1991. Kimen til klubbens økonomiske morads og klubbens hjemløshed tog sit afsæt, da tidligere ejer Sam Hamman besluttede at flytte klubben fra Plough Lane og sælge grunden til en supermarkeds kæde. Sam Hamman solgte i 1997 størstedelen af sine aktier i klubben til de norske forretningsmænd Kjell Inge Røkke og Bjørn Tore Gjelsten. Sam Hamman er kendt som en notorisk pengemand i engelsk fodbold. Han har ”shoppet” rundt blandt flere klubber og tjent gode penge på at åbne og lukke selskaber i forbindelse med de klubber han ejede. Anklager om selskabstømmeri og tvivlsomme forretningsmetoder høres ofte blandt klubbernes fans².

De to norske fodboldeventyrere havde skudt deres mange norske kroner i Wimbledon i den overbevisning, at de engelske fodboldmyn-

² Sam Hamman ejer i 2005 Cardiff City

digheder ikke ville stå i vejen for en flytning af klubben til Dublin eller et andet mere profitabelt spillested.

Da nordmændene havde købt Sam Hammans resterende aktier i april 2000, var klubben på vej ud af Premier League og dermed uden chance for at få del i de tv-penge, der havde været klubbens hidtidige livline.

Nedrykningen til 1. division fulgte, og de norske klubejere udnævnte Charles Koppel, en forretningsforbindelse, til formand for klubben. Hans mission var klar fra starten. Den nye formand skulle stå i spidsen for planerne om at flytte klubben til Milton Keynes - som en del af en showbiz, shopping og fodboldpakke.

Den nye formand slog hurtigt takten an. Han gik i medierne med en slagplan for Wimbledons genrejsning. Essensen i oplægget var at rykke fodboldklubben op ved rode og genetablere Wimbledon i byen Milton Keynes. Charles Koppel talte om "...en spændende og holdbar fremtid" i satellitbyen 100 km. nord for London. Wimbledons flytteplaner blev mødt af massive protester fra engelske fanorganisationer. De så en fare for at selve fodboldens grundlæggende struktur kunne være truet, hvis klubber kan få tilladelse til at flytte rundt, som man kender det fra den professionelle amerikanske sportsverden.

Peter Winkelman, en succesrig engelsk poppromotor, havde præsenteret Charles Koppel for Milton Keynes projektet. Han havde set mulighederne i satellitbyen til London. Milton Keynes var Europas hurtigst voksende by med en befolkning på mere end 250.000, og den havde intet fodboldhold. Peter Winkelman havde tidligere uden held forsøgt at få Queens Park Rangers ledere med på ideen, men Charles Koppel var anderledes positiv. Peter Winkelman dannede derfor Milton Keynes Stadium Consortium, som det selskab der skulle føre planerne ud i livet. Nu manglede de to forretningsmænd bare en godkendelse fra det engelske fodboldforbund.

KAMPEN MOD OVERMAGTEN

Kris Rye er talsmand for Wimbledon Independent Supporters Association (WISA). Jeg har aftalt at mødes med ham på en kaffebar på Wimbledons hovedgade. På min vej fra undergrundsstationen til kaffebaren kommer jeg forbi Wimbledon FCs souvenirbutik. Butikken er lukket og spånplader dækker vinduespartierne. På facaden er der med spraymaling skrevet AFC Wimbledon.

Kris Rye er en energisk ung herre. Hele sin fritid har han afsat til fanarbejde. "Det sidste års tid har været fuldstændig sindssygt. Vi kæmpede virkelig for at forhindre Wimbledon FC i at flytte til Milton Keynes.

Vi troede, at vi kunne vinde sagen, men vi var oppe mod kræfter, der brugte ulovlige og unfair metoder i deres kamp,” fortæller Kris Rye.

Koppel og Winkelmans planer om at flytte Wimbledon FC 120 kilometer nord på blev oprindelig afvist at den engelske fodboldliga i august 2001. Charles Koppel brugte klubbens mulighed for at anke afgørelsen til fodboldforbundet. Det hjalp. Klubben fik lov til at flytte, hvis det ikke lod sig gøre at blive på Selhurst Park eller flytte klubben tilbage til dens oprindelige kvarter i den sydvestlige London forstad Merton.

”De beviser, klubben fremlagde for kommissionen, var upræcise og upålidelige,” forklarer Kris Rye stresset.

Han er netop blevet ringet op af en lokal radiostation og interviewet direkte om WISAs engagement i den nye klub. Vi vender dog hurtigt tilbage til udviklede økonomiske argumenter. ”For at gøre det kort. Vores største anke var, at klubben på falsk grundlag havde opskrevet deres underskud med £4,2 millioner for at få situationen til at se endnu mere håbløs ud. WISA udarbejdede en detaljeret rapport, der kiggede klubbens økonomi efter i sømmene. Vi granskede også i firmaer, hvor Koppel og Kjell Inge Røkke var involveret,” forklarer Kris Rye.

WISA fandt frem til en række uregelmæssigheder, der antydede at kommissionen ikke havde fået de rigtige oplysninger om Wimbledon FCs økonomiske situation. Klubben fastholdt, at den ville gå konkurs, hvis ikke den fik lov at flytte. Kris Rye og folkene bag WISA troede til det sidste, at det ville lykkedes for dem at overbevise kommissionen.

”Vi knoklede som besatte, men lige lidt hjalp det. Selvom vi påviste regnskabsmanipulation og efterlyste de manglende budgetter og byggetilladelser til Milton Keynes projektet, fik vi ikke vores vilje,” forklarer Kris Rye og trækker opgivende på skulderne.

”Det var til at blive vanvittig af. Vi havde pludselig ingen klub at støtte længere. Vi ville ikke tage turen til Milton Keynes. Flyttede klubben ville det betyde Wimbledons død. Det gik op for os, at vi måtte handle hurtigt. To dage efter at fodboldforbundets kommission tillod Wimbledon at føre flytteplanerne ud i livet, annoncerede vi offentligt, at AFC Wimbledon var dannet. Vi havde taget det drastiske skridt og kappet båndene. Nu gjaldt det om at bygge noget nyt op og få så mange fans med over i den nye klub som overhovedet muligt,” forklarer Kris Rye.

Wimbledon-fansene fik travlt med at skabe en erstatningsklub. En klub de kunne identificere sig med, en klub der kunne forsætte historien. En klub, der var DERES.

Kris Rye har aftalt et strategimøde med andre ledere i WISA på en nærliggende pub. Han foreslår, at jeg stiller de sidste spørgsmål over en

øl i stedet for over en kop cappuccino, og den er helt fin med mig. Hensat i en god mørk krog af pubben og med øl i glasset, spørger jeg Kris Rye, om han ikke er påvirket af hele situationen.

”Jo, jeg er virkelig i et følelsesmæssigt dilemma. Det tager hårdt på mig at kappe båndene til den klub, som jeg har elsket i så mange år. Vi fodboldfans tænker sjældent rationelt, det hele er lidenskab og følelser. Men vi blev presset derud, hvor vi måtte tage et valg i den virkelige verden,” forklarer Kris Rye. Han indrømmer, at han vil have svært ved ikke at kigge efter Wimbledon's resultater i avisen. Han er derfor kommet frem til den overbevisning, at det ville være bedst hvis Wimbledon FC lukkede og slukkede.

”Vi har taget historien, traditionerne, klubbade og de blå og gule farver med os over i den nye klub. De har intet tilbage og vil langsomt dø,” lyder spådommen fra fodboldaktivisten.

TIL FODBOLD MED FOLKET

WISA blev startet af fem Wimbledon supportere i 1995. De var godt utilfredse med den officielle fanklubs vattede holdning til ideen om at flytte klubben til Dublin. De startede en kampagne for at forhindre deres klub i at blive taget fra dem. De lobbiede klubben, myndighederne, medierne og regeringen og fik hurtigt et ry som en velorganiseret supportergruppe. De opnåede stor respekt i andre fodboldmiljøer. WISA var også initiativtager til The Dons Trust³, et projekt udsprunget af et regeringsinitiativ der havde til formål at give fodboldfans større indflydelse i deres klub.

En af politikerne bag dette regeringsinitiativ møder jeg i pausen af AFC Wimbledon's kamp. Roger Casale er parlamentsmedlem for Labour og valgt i Wimbledon. Han er medlem af parlamentets All Party Football Group, et netværk på over 100 parlamentsmedlemmer, der beskæftiger sig indgående med fodboldens vilkår i England. Roger Casale finder jeg på bagerste række af hovedtribunen. Han ligner ikke det billede, jeg har af et britisk parlamentsmedlem iført nålestribet habit og bowlerhat. Roger Casale er *casual* klædt. Man er vel til fodbold med folket.

”Mit ansvar er, at der kan spilles fodbold i min valgkreds. Jeg er forpligtiget til at kæmpe,” svarer Roger Casale, da jeg spørger til hans baggrund for at blande sig i fodboldproblematikken.

Roger Casale har været blandt frontløberne i den politiske kampagne for at bibeholde Wimbledon FC i lokalområdet. I juli måned tog han sagen helt til tops og høstede stor mediebevågenhed, da han i Premierministerens spørgetid henledte Tony Blairs opmærksomhed på

³ The Dons er Wimbledon FC øgenavn. The Dons Trust er en fond ledet af fans. Fondens opgave er at yde indflydelse på klubben gennem aktieopkøb og lobbyisme

de mange fodboldfans, der kæmper en hård kamp for at redde deres klubber. Han fortalte om AFC Wimbledon og deres håb om at vende tilbage Plough Lane og spurgte afsluttende om, hvad Premierministeren havde tænkt sig at gøre ved problemerne. Tony Blair anerkendte i sit svar den ”stoicisme og beslutsomhed Wimbledon Supportere havde udvist” og mente, at regeringsinvesteringer i græsrodsfodbold var en potentiel måde at sikre fremtiden for mange af landets fodboldklubber.

Roger Casale skærer det ud i pap. ”Jeg skal ikke medvirke til at køre Charles Koppels forretning. Han har mod vores vilje fået lov at flytte klubben. Vi har taget konsekvensen og er gået vores egne veje. Vi vil skabe fodboldhistorie.”

Wimbledon parlamentariker er ikke den eneste prominente gæst til aftenens kamp. Til min store forbløffelse viser det sig, at mine sidemænd på tribunen er de tidligere Wimbledon stjerner Marcus Gayle og Jason Euell. Det går først op for mig, da de nuværende Brentford og Charlton angribere til stor applaus bliver præsenteret i pausen og efterfølgende må skrive i massevis af autografer.

Marcus Gayle fortæller mig, at han bare måtte være her i aften.

”Dette er det rigtige lokale hold. Wimbledon er stadig i mit hjerte, så jeg ønsker selvfølgelig at støtte dette initiativ. Man kan fornemme den rigtige Wimbledon ånd på tribunerne. Den gamle *Crazy Gang*⁴ ånd er her, jeg kan høre den,” siger den tårnhøje og muskuløse tidligere Wimbledon angriber. Marcus Gayle afbryder snakken, da han skal hilse på sin tidligere manager Terry Burton.

Terry Burton var manager for Wimbledon FC til april 2002. Han var på kant med Charles Koppel om flytteplanerne og fik sparket, da holdet ikke kvalificerede sig til sæsonens afsluttende oprykningskampe. Terry Burton er aftenens store folkehelt. Igen og igen synger fansene deres hyldest ned mod den lille mand, der venligt vinker tilbage mod tribunerne.

”I aften bliver noget vigtigt skabt af folk, som jeg har kendt gennem mange år. Det var fantastisk at se lange køer af folk, der ønskede at overvære en Wimbledon kamp,” fortæller den tidligere manager. Han tilbragte 10 år i klubben, før han overtog førersædet efter norske Egil ”Drillo” Olsen.

”Ingen af os - spillere, fans, personale – følte nogensinde at Selhurst Park var vores hjem. AFC Wimbledon giver fansene mulighed for at vise deres støtte og indgyder dem et håb om, at klubben igen kan vende hjem til Plough Lane.”

⁴ Wimbledon FCs øgenavn.

DRØMMEN OM PLOJEMARKEN

På gadeskiltet står der med sorte bogstaver på en hvid baggrund skrevet PLOUGH LANE. Jeg har med lidt besvær og hjælp fra lokale beboere fundet frem til Wimbledon FC's tidligere hjemmebane. Det vil sige, der er ikke meget tilbage af det gamle stadion. Bag et hegn ligger kun et bakket og tilvokset stykke jord på det sted Wimbledon spillede sine hjemmekampe i 79 år. Jeg kan ved nærmere eftersyn ane konjekturene af tribuneafsnittene i landskabet. Ellers er det kun gamle murbrokker og et par enkelte cementtrapper der fortæller, at her har ligget et fodboldstadion frem til 1991. På indhegningens massive blå port står der med store gule bogstaver WOMBLE TILL I DIE! og RIP WFC 1889/2002.

Ønsket er massivt og kæmpestort blandt AFC Wimbledon's fans. De vil give deres højre arm for igen at vende tilbage til Plough Lane, og med bruddet med Wimbledon FC og dannelsen af AFC Wimbledon er ønsket måske inden for rækkevidde. Kris Rye forklarer, at Plough Lane er en af den nystiftede klubs allerstørste ambitioner. ”Men det bliver ikke nemt,” vurderer fanaktivisten. ”Det kræver rigtig mange penge at købe grunden tilbage og stor opbakning fra kommunen, hvis projektet skal lykkes.”

Centralt i denne beslutning er den lokale kvindelige borgmester. Hun er selvsagt blandt æresgæsterne til den nye klubs første hjemmekamp. Iført borgmesterkæden holder hun en kort tale fra banens midte i pausen af kampen. Hun lover klogt nok ikke noget konkret, men forklarer, at hun selvfølgelig gerne så klubben vende tilbage til lokalområdet.

PENGENE FOSSER IND I KLUBKASSEN

En AFC Wimbledon-spiller sparker bolden over den ikke særlig høje sidetribune.

”*Shit*, vi har sgu glemt at skaffe bolddrenge,” udbryder Ivor Heller, der sidder på rækken bag mig.

Ivor Heller er sammen med formand Kris Stewart hovedmændene bag den nye klub. I et baglokale til hans trykkeriforretning har folkene bag klubben knoklet den sidste måned for at få tingene til at lykkes. Ivor Heller selv er tildelt titlen af Commercial Director i den nye klub, og hans arbejde er at få penge i kassen. Ivor Heller er en meget lille mand. Hvad han ikke har i højde, har han til gengæld i munden. Han farer frem og tilbage under hele kampen, han er også lige ude for at hente den vildfarne bold og snakker med alt og alle. Ivor Heller må have gode overtalelsesevner, for han har lynhurtigt skaffet AFC Wimbledon en gevaldig sponsorkontrakt. Sports Interactive, der er firmaet bag de popu-

lære Championship Manager spil, tegnede en tre-årig trøjesponsorkontrakt og kaster £250.000 ned i AFC Wimbledon's slunkne klubkasse. Et anseeligt beløb, der ville kunne få selv professionelle klubbers kasserere til at spærre øjnene op.

Miles Jacobson, der er Managing Director for trøjesponsoren Sports Interactive forklarer, hvorfor de valgte den utraditionelle sponsorløsning. ”Det handler om at fastholde den substans, der ligger til grund for fodboldspillets besættelse. Hele ideen, der bærer lidenskab. Den finder vi i AFC Wimbledon, og derfor går vi ind med penge helt for nede i fodboldrækkerne.”

Miles Jacobson kan i øvrigt også at fortælle, at firmaet helt ekstraordinært overvejer at indlemme klubben i det nye Championship Manager 4 spil. ”Fans af klubben og fans af spillet kræver det simpelthen, så nu må vi se om det sker.”

Ivor Heller har ikke haft tid til at sætte sig ned og tælle de mange rare penge. ”Vi skal bruge vores økonomiske midler fornuftigt,” forklarer den driftige forretningsmand. ”Vi havde brug for £20.000 for at gå i gang. Fansene indsamlede £75.000 på 11 dage, og så var der ingen vej tilbage. Det vigtigste i denne sæson er ikke resultaterne, men at finde vores eget hjem. Et stadion, der er vores, og hvor vi ikke skal betale en skyhøj leje,” forklarer Ivor Heller i et af de få øjeblikke, hvor han sidder roligt på sin plads.

Jeg skynder mig at spørge, hvilken besked han ville sende til klubejere der, overvejede at flytte deres ”legetøj” til en anden by.

”Gør det ikke, så simpelt er det. Ingen vil takke jer for det. Det engelske fodboldforbund har solgt deres sjæl til pengene og vil derfor aldrig igen repræsentere den almindelige fan... hvis de da nogensinde har gjort det. Jeg tror, mange folk har fået nok af at store forretningselskaber overtager styringen med spillet. De ønsker egentlig at se fodbold,” vurderer Ivor Heller.

”Drømmen er at passere Wimbledon FC, når de er på vej ned gennem rækkerne, og vi er på vej op. Det er i år 25 år siden, Wimbledon FC spillede sin første ligakamp. På de år gik klubben fra 4. division til Premier League og vandt FA Cuppen. Hvem ved, hvor dette hold vil være om 25 år?” Ja, hvem ved det?

Fuldmånen hænger skinnende over det sydvestlige London. Spillerne har netop forladt grønsværen, og tilskuerne siver langsomt ud gennem stadions porte. Midt på banen står en svedig Kris Stewart og nyder en cigaret. Klubformanden får ikke mange sekunders ro til at lade alle ind-

trykkene synke ind fra den historiske aften. Midtercirklen må ligge græs til et improviseret pressemøde. Alle de store medier er til stede. BBC's journalist spørger til holdbarheden i projektet.

”Hvad hvis klubben ikke rykker op? Hvad hvis fansene begynder at sive væk?” Kris Stewart svarer pligtskyldigt på spørgsmålene. Han er godt klar over, at tilskuertallene vil falde lidt, og at det ikke bliver nemt at klatre fra 8. division og op til 3. division. Klubformanden afbryder sit automatsvar og udbryder spontant: ”Det handler om en drøm. Drømmen om at være i Premier League om 10 år. Så enkelt er det,” forklarer Kris Stewart og bryder ud i et stort smil.

FØRSTE SÆSON FOR AFC

AFC Wimbledon's første sæson i Combined Counties League Premier Division gav trods gode sportslige resultater ikke oprykning. Med 37 sejre af 46 mulige missede man 2. pladsen med kun 4 point.

Det har nu ikke fået Kris Stewart, Ivor Heller eller resten af klubbens aktivister til at sænke ambitionerne. De har iværksat endnu et stort initiativ. Et projekt der skal gavne deres egen klub, men også hjælpe de mange andre fanorganisationer, der står overfor alvorlige problemer og store udfordringer.

Drømmen om en tilbagevenden til Plough Lane lod sig ikke realisere. I stedet har AFC Wimbledon købt deres nuværende hjemmebane Kingsmeadow⁵ med det formål at omdanne det lille stadion til et centrum for fanaktivisme. The Fans' Stadium er projektets navn, og er et modoffensiv til pengemændenes hasardspil med fodboldsporten. Initiativtagerne ønsker at skabe et sted, hvor fans kan mødes, snakke, organisere og udarbejde konkrete tiltag for at redde netop deres klub.

Udfordringen består nu i at gøre projektet til mere end bare et spørgsmål om ejerskabet af mursten, tribuner og et stykke græs med hvide kridtstreger. Det handler om at opbygge en organisation, der vil give fans en større indflydelse på spillet, de holder af. Der er brug for hurtig handling.

Bare i løbet af 2002-2003 er mindst 10 engelske klubber blevet sat under administration. Fans står desillusionerede tilbage, efter deres klubber er forvandlet til fejlslagne underholdningsselskaber, hvor pengene fosser ud af klubkasserne, og konkursen derfor er faretruende nær.

Den tidligere Wimbledon anfører og klubbens store FA Cup helt Dave Beasant⁶ opsummerer krisen således: ”Med tiden vil vi se flere og flere klubber komme i alvorlige problemer, og der er kun deres fans til at redde dem.”

⁵ Stadion tilhørte før klubben Kingstonian

⁶ Klarede et straffespark i Wimbledon's 1-0 sejr over Liverpool i 1988

Wimbledon FC har ingen fans og intet sted at spille. Et år efter klubben fik lov at flytte til Milton Keynes, er der endnu intet sket. Peter Winkleman kæmper en febrilsk kamp for at redde sit storstilede projekt. Det største problem opstod, da Wimbledon FC i foråret 2003 blev sat under økonomisk administration. Nu er det advokater udpeget af højesteret, der styrer klubben og ikke hans tidligere kompagnon Charles Koppel. Wimbledon FC starter sæsonen 2003-04 på Selhurst Park, men flytter til National Hockey Stadium i Milton Keynes, så snart Peter Winkelman har bekostet de forbedringer, der er nødvendige for at stadion kan godkendes af den engelske fodboldliga. Planen er, at et splinternyt stadion med 28.000 siddepladser skal stå klar til den nye fodboldklub i løbet af to år.

”Det er ikke godt, at generationer af børn i Milton Keynes vokser op uden et fodboldhold her. Jeg stopper ikke før, jeg har sørget for at de får det,” forklarede Peter Winkelman.

Peter Winkelman fik sin vilje. I September 2003 spillede Wimbledon den første kamp i Milton Keynes i overværelse af 5.639 tilskuere. Ved indgangen til 2004 ligger Wimbledon håbløst isoleret i bunden af 1. division. Otte divisioner lavere fører AFC Wimbledon deres turnering suverænt. Fire år, måske? Så er de to Wimbledon klubber at finde i samme division⁷.

⁷ AFC Wimbledon rykkede op og Wimbledon FC ned. Wimbledon FC skiftede navn til Milton Keynes Dons FC, ændrede de blå-gule farver til hvid og fik nyt logo